

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS Sodba in sklep Pdp 1063/2018

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2019:PDP.1063.2018

Evidenčna številka: VDS00025107

Datum odločbe: 13.06.2019

Senat: dr. Martina Šetinc Tekavec (preds.), Sonja Pucko Furman (poroč.), Marko Hafner

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: regres za letni dopust - dnevnicca - plača

Zveza: ZDR-1 člen 126.

Jedro

Pritožbeno sodišče se strinja z dokazno oceno sodišča prve stopnje, da listine, ki jih je predložila tožena stranka "obračun regresa za letni dopust" še ne dokazujejo, da je bil regres tožniku tudi dejansko izplačan.

Sodišče prve stopnje je odločitev sprejelo ob pravilnem stališču, da je dnevnicca povračilo stroškov prehrane na službenem potovanju, pri čemer je službeno potovanje le tista pot, ki ne predstavlja rednega dela na sedežu delodajalca oziroma v kraju, dogovorjenem v pogodbi o zaposlitvi.

Izrek

I. Pritožbi se zavrneta in se potrdita izpodbijani del sodbe in sklepa sodišča prve stopnje.

II. Tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbe.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je razsodilo, da je tožena stranka dolžna tožniku obračunati regres za letni dopust za leto 2016 v znesku 790,73 EUR bruto, odvesti predpisane davke in regres v neto znesku izplačati tožniku z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od 2. 7. 2016 do dneva plačila (I. točka izreka sodbe) in regres za letni dopust za leto 2017 v znesku 389,97 EUR bruto, odvesti predpisane davke in regres v neto znesku izplačati tožniku z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od dne 2. 7. 2017 do dneva plačila, za 201,24 EUR višji bruto zahtevek je zavrnilo (II. točka izreka sodbe). Toženi stranki je naložilo plačilo zakonskih

zamudnih obresti od zneska 179,55 EUR, ki tečejo od 2. 7. 2017 do 26. 3. 2018, v presežku, to je od zneska 34,20 EUR, je obrestni zahtevek zavrnilo (III. točka izreka sodbe) in obračun plačila za delo preko polnega delovnega časa v znesku 1.029,00 EUR bruto, odvod predpisanih davkov in prispevkov ter izplačilo neto zneska tožniku z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od neto zneskov, obračunanih od bruto zneskov, kot so razvidni iz te točke izreka. Zavrnilo je za februar 2016 za 120 EUR višji zahtevek z zamudnimi obrestmi od 19. 3. 2016, za november 2016 za 204,00 EUR višji zahtevek z zamudnimi obrestmi od 19. 12. 2015 in zahtevek za plačilo zamudnih obresti od zneska 108,00 EUR za čas od 19. 12. 2015 do vključno 18. 12. 2016 (IV. točka izreka sodbe). Toženi stranki je naložilo še plačilo dnevnic v znesku 35,76 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od 19. 1. 2016 dalje do plačila. V presežku je zahtevek iz tega naslova zavrnilo (V. točka izreka sodbe). Zaradi umika tožbe v delu, v katerem je tožnik od tožene stranke uveljavljal obračun in plačilo bruto zneska 2.130,00 EUR iz naslova nadur in bruto zneska 213,75 EUR regresa za letni dopust za leto 2017, je postopek v tem delu ustavilo (I. točka izreka sklepa). Odločilo je, da je tožnik dolžan toženi stranki v roku 15 dni povrniti 1.031,06 EUR stroškov tega postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dneva po poteku paricijskega roka do dneva plačila (II. točka izreka sklepa).

2. Tožena stranka se pritožuje zoper ugodilni del I. in II. točke izreka sodbe zaradi vseh treh pritožbenih razlogov po prvem odstavku 338. člena ZPP. Pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in sodbo sodišča prve stopnje v izpodbijanem delu spremeni tako, da tožbeni zahtevek zavrne oziroma razveljavi in zadevo v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Sodišču očita bistveno kršitev določb pravnega postopka iz 8., 14. in 15. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in kršitev 8. člena ZPP. Ne drži, da tožena stranka ni dokazala, da je tožniku plačala regres za letni dopust za leti 2016 in 2017. Dokazala je, da je regres za leto 2016 tožniku obračunala in plačala v dveh obrokih, in sicer 18. 5. 2016 v znesku 427,50 EUR bruto in 17. 6. 2016 v znesku 427,10 EUR bruto ter 16. 6. 2017 del regresa za leto 2017 v znesku 427,50 EUR bruto. Poleg tega je tožena stranka tožniku na račun poplačila dolga iz naslova še neplačanega dela sorazmernega regresa za leto 2017 dne 23. 1. 2018 obračunala in izplačala še dodatnih 213,75 EUR bruto. Navedeno izhaja iz obračunskih listov, ki jih tožnik ni prekal. Tožnik ni prekal, da navedenih zneskov ni prejel. Prav tako ni prekal, da sta se iz sredstev, prejetih iz naslova regresa za leto 2017, ki so bila izplačana 16. 6. 2017, delno poplačali dve izvršbi v višini 187,52 EUR in 135,09 EUR. Zatrjuje, da je sodišče kršilo določbe postopka s tem, ko je v obrazložitvi sodbe navedlo, da tožena stranka za svoje trditve, da je poravnala obveznosti iz naslova regresa, ni predložila nobenega dokaza. Tožena stranka je predlagala vrsto dokazov, zato je tak zaključek protispisen. Sodišče glede tega ni naredilo dokazne ocene in je odločitev nekritično oprlo na navedbe tožnika, navedb tožene stranke pa ni upoštevalo ali jih je upoštevalo napačno. Priglaša stroške pritožbe.

3. Tožnik se pritožuje zoper V. točko izreka sodbe in II. točko izreka sklepa (odločitev o stroških) zaradi vseh treh pritožbenih razlogov po prvem odstavku 338. člena ZPP. Pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in sodbo sodišča prve stopnje v izpodbijanem delu spremeni tako, da tožbenemu zahtevku ugodi. Navaja, da je sodišče zavzelo zmotno stališče, da je bilo tožnikovo delovno mesto v tujini in da stalno opravljanje dela na deloviščih v tujini ne pomeni, da je bil tožnik vsak dan na službeni poti. Ne strinja se, da je službeno potovanje le tista pot, ki ne predstavlja rednega dela na sedežu delodajalca oziroma v kraju, dogovorjenem v pogodbi o zaposlitvi. Meni, da je v skladu z Direktivo 76/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. 12. 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev upravičen do plačila dnevnic. Dnevnic je po svojem namenu nadomestilo stroškov za prehrano. Sklicuje se na odločitve VDSS, iz katerih izhaja, da je delavec upravičen do plačila dnevnic (npr. Pdp 239/2017, Pdp 991/2015, Pdp 992/2015). Ker sodišče tožniku ni priznalo dnevnic, ga je s tem postavilo v depriviligiran položaj, hkrati pa mu je bila kršena ustavna pravica do enakosti pred zakonom in pravica do enakega varstva pravic. Posledično je napačna

tudi odločitev o stroških postopka.

4. Pritožbi nista utemeljeni.

5. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani del sodbe in sklepa v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je po uradni dolžnosti pazilo na absolutne bistvene kršitve določb pravnega postopka, našete v drugem odstavku 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl.), ter na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, ki jih uveljavlja pritožba, niti tistih, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti. Pravilno in popolno je ugotovilo dejansko stanje glede odločilnih dejstev ter sprejelo materialnopravno pravilno odločitev.

O pritožbi tožene stranke:

6. Tožena stranka v zvezi z obrazložitvijo odločitve o priznanju regresa za letni dopust za leti 2016 in 2017 sodišču prve stopnje neutemeljeno očita bistveno kršitev določb pravnega postopka iz 8. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Absolutna bistvena kršitev določb postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP je podana v primeru, če ima izpodbijana sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih se sploh ne more preizkusiti. Izpodbijana sodba takšnih pomanjkljivosti nima. Sodišče prve stopnje je v 15. točki obrazložitve sodbe navedlo razloge za odločitev o priznanju regresa za letni dopust za leti 2016 in 2017, pri čemer je jasno utemeljilo svojo dokazno presojo (med drugim tudi, zakaj ne sprejema navedb tožene stranke glede izplačila regresov). Med razlogi tudi ni nasprotij, zato je sodbo mogoče preizkusiti. Prav tako pritožbeno sodišče ni ugotovilo, da toženi stranki z nezakonitim postopanjem ne bi bila dana možnost obravnavanja pred sodiščem, zato je neutemeljen tudi pritožbeni očitke o bistveni kršitvi določb pravnega postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP.

7. Neutemeljen je tudi pritožbeni očitke tožene stranke o bistveni kršitvi določb pravnega postopka iz 15. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, saj sodišče prve stopnje ni protispisno povzemalo in ugotavljalo dejstev. Ta kršitev je podana zgolj takrat, ko obstaja nasprotje med tem, kar se navaja v razlogih sodbe o vsebini listin ali zapisnikov o izpovedbah v postopku, ter med samimi temi listinami oziroma zapisniki. Dokazni zaključek sodišča prve stopnje, da tožena stranka ni dokazala, da je tožniku izplačala regres za letni dopust za leti 2016 in 2017 ne pomeni protispisnosti, temveč nestrinjanje z ugotovljenim dejanskim stanjem in materialnopravno presojo sodišča prve stopnje, torej druga dva pritožbena razloga, vendar prav tako neutemeljeno, kot bo pojasnjeno v nadaljevanju.

8. Tožena stranka v zvezi z oblikovanjem dokaznega zaključka, da tožena stranka ni dokazala, da je tožniku izplačala regres za letni dopust za leti 2016 in 2017 sodišču prve stopnje neutemeljeno očita tudi kršitev 8. člena ZPP. Določba 8. člena ZPP vsebuje metodološki napotek za oblikovanje dokazne ocene, bistveno pa je lahko kršena le v primeru, kadar dokazna ocena ni v skladu s formalnimi okviri proste dokazne ocene (torej, kadar ne ustreza standardu vestnosti in skrbnosti ter ni analitično sintetična), ne pa tudi, če bi bila ocena vsebinsko neprepričljiva. V obravnavani zadevi dokazni oceni sodišča prve stopnje ni mogoče očitati, da ne upošteva procesnih zahtev iz 8. člena ZPP, zato očitana kršitev ni podana. S tem, ko je sodišče prve stopnje po izvedenem postopku dokazovanja ocenilo, da predložene listine "obračun regresa za letni dopust" ne dokazujejo, da je bil regres za letni dopust tožniku tudi dejansko izplačan, ni ravnalo v nasprotju z metodološkim napotkom proste dokazne ocene iz 8. člena ZPP.

9. Tožena stranka neutemeljeno izpodbija odločitev sodišča prve stopnje o priznanju regresa za letni dopust

za leti 2016 in 2017. Odločitev v I. točki izreka sodbe, da je tožnik upravičen do regresa za letni dopust za leto 2016 v znesku 790,73 EUR bruto z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 2. 7. 2016 dalje do plačila in v II. točki izreka, da je upravičen tudi do regresa za letni dopust za leto 2017 v znesku 389,97 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 2. 7. 2017 dalje do plačila, je pravilna. Pritožbeno sodišče se strinja z dokaznim zaključkom sodišča prve stopnje, da tožena stranka ni dokazala, da je tožniku regres za vtoževani leti tudi dejansko izplačala.

10. Neutemeljene so pritožbene navedbe tožene stranke, da tožnik ni prerekal njenih navedb, da mu je izplačala regres za letni dopust za vtoževani leti, in sicer za leto 2016 v dveh obrokih po 356,10 EUR dne 18. 5. 2016 in dne 17. 6. 2016 ter za leto 2017 v znesku 322,61 EUR dne 16. 6. 2017. Tožnik je namreč že v tožbi navajal, da mu tožena stranka ni plačala regresa za letni dopust in je tudi v nadaljnjih pripravljanih vlogah, po tem, ko je tožena stranka temu nasprotovala, navajal, da v celoti prereka navedbe tožene stranke. Nenazadnje pa tudi ob dejstvu, da je tožena stranka tožniku tekom postopka na računa regresa za leto 2017 plačala bruto znesek 213,75 EUR in je tožnik za ta del tožbo umaknil, izrecno pa je vztrajal pri plačilu preostalega vtoževanega zneska, ni mogoče zaključiti, da so trditve tožene stranke glede plačila regresov ostale neprerekane in bi jih zato sodišče prve stopnje moralo šteti za priznane, kot to neutemeljeno uveljavlja tožena stranka v pritožbi.

11. Prav tako tožena stranka sodišču prve stopnje neutemeljeno očita, da je svojo odločitev nekritično oprlo zgolj na navedbe tožnika, kar ne drži. Sodišče prve stopnje dokaznega zaključka, da tožena stranka tožniku ni izplačala regresa za letni dopust za leti 2016 in 2017, ni sprejelo zgolj na podlagi tožnikovih navedb in njegove izpovedi, temveč tudi ob upoštevanju ostalih izvedenih dokazov, zlasti predloženih listin. Pritožbeno sodišče se strinja z dokazno oceno sodišča prve stopnje, da listine, ki jih je predložila tožena stranka "obračun regresa za letni dopust" še ne dokazujejo, da je bil regres tožniku tudi dejansko izplačan. Ob ugotovitvi, da ti obračuni niso skladni s predloženimi plačilnimi listami za mesece maj in junij 2016 ter junij 2017, na katerih ni navedbe o zneskih, ki naj bi bili tožniku izplačani, pa je prepričljiva dokazna ocena, da tožena stranka ni dokazala, da je iz teh naslovov tožniku na transakcijski račun nakazala kakšne zneske. Iz dokaznega postopka pa tudi ne izhaja, da bi tožnik iz tega naslova prejel gotovino. Upošteva je povzeto je sodišče prve stopnje tožniku utemeljeno prisodilo plačilo regresa za letni dopust za leti 2016 in 2017.

O pritožbi tožnika:

12. Tožnik v pritožbi neutemeljeno izpodbija odločitev sodišča prve stopnje o zavrnitvi zahtevka za plačilo dnevnic za čas opravljanja dela na deloviščih v tujini. Iz dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje izhaja, da je tožnik daljša časovna obdobja opravljal delo v tujini (na Poljskem, v Nemčiji in v Španiji), da se ni vsakodnevno vozil na delo v tujino, temveč le občasno, praviloma enkrat v mesecu, in da se je iz A. (Slovenija) vozil skupaj s sodelavci z osebnim vozilom tožene stranke.

13. Sodišče prve stopnje je tožniku priznalo povračilo dnevnic za pot, ki jo je tožnik po nalogu tožene stranke občasno opravil v spornem obdobju od decembra 2015 do junija 2017, ko se je z vozilom tožene stranke skupaj s sodelavci vozil na relaciji A. (Slovenija) na delovišča oziroma bivališča v tujini in ki je trajala več kot 10 ur. Ni pa mu priznalo povračila dnevnic za čas, ko je tožnik delo stalno opravljal na delovišču v tujini. Odločitev sodišča prve stopnje je pravilna.

14. Sodišče prve stopnje je odločitev sprejelo ob pravilnem stališču, da je dnevnic povračilo stroškov prehrane na službenem potovanju, pri čemer je službeno potovanje le tista pot, ki ne predstavlja rednega dela na sedežu delodajalca oziroma v kraju, dogovorjenem v pogodbi o zaposlitvi. Takšno stališče je bilo zavzeto

v več judikatih, na katere se sklicuje tudi sodišče prve stopnje v obrazložitvi sodbe (X Ips 387/2011, VIII Ips 17/2010 in drugi). Ob ugotovitvi, da je bil tožnik po pogodbi o zaposlitvi napoten na delo v tujino, je pravilna presoja sodišča prve stopnje, da stalno opravljanje dela na deloviščih ne predstavlja službenega potovanja. Zato je utemeljen zaključek, da tožnik ni upravičen do plačila dnevnic za dneve, ko je delo opravljal na deloviščih v Wzresnii na Poljskem, v Neckarsulmu in Rastattu v Nemčiji in v Barceloni v Španiji, ob tem, da mu je tožena stranka kot stroške prehrane na delu za delovne dneve sicer plačevala po 6,12 EUR na dan.

15. Judikati (Pdp 991/2015, Pdp 992/2015 in Pdp 239/2017), na katere se sklicuje tožnik v pritožbi, niso primerljivi, saj niso bili izdani v bistveno podobnih dejanskih situacijah kot v obravnavanem primeru. V zadevah Pdp 991/2015 in Pdp 992/2015 med pravnima strankama niso bile sklenjene pogodbe o zaposlitvi o napotitvi na delo v tujino, temveč je tožnik uveljavljal denarne zahtevke na podlagi ustnega dogovora. V zadevi Pdp 293/2017 pa so bile tožniku dnevnice priznane kot povračilo stroškov za prehrano med delom v tujini, ki ga tožena stranka tožniku kot svojemu delavcu ni zagotavljala (zagotovila mu je le prenočišče).

16. Ker niso podani uveljavljani pritožbeni razlogi in tudi ne razlogi, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, je pritožbi tožnika in tožene stranke zavrnilo kot neutemeljeni in potrdilo izpodbijani del sodbe in sklepa sodišča prve stopnje (353. člen in 365. člen ZPP).

17. Tožena stranka s pritožbo ni uspela, zato sama krije svoje stroške pritožbe (prvi odstavek 165. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 154. in 155. člena ZPP).

Datum zadnje spremembe: 10.08.2019